

Sygn. akt IV Ka 110/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Adam Pietrzak
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2016 r.

sprawy **M. F.**

syna J. i J. z domu W. (...) roku w J. z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 20 listopada 2015 r. sygnatura akt II K 835/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn.akt IV Ka 110/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2015 r. (sygn.akt II K 835/14) Sąd Rejonowy w Świdnicy po rozpoznaniu sprawy M. F. oskarżonego o to, że:

w dniu 16 czerwca 2014 roku w D., woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy zawartości 2,9-3,2‰ alkoholu we krwi, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 8 października 2013 roku, sygn.akt II K 810/13 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania orzeczonego tym wyrokiem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, to jest o czyn z art. 178a§4 kk

oskarżonego M. F. uznał za winnego tego, że w dniu 16 czerwca 2014 roku w D., woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości przy zawartości 2,9-3,2‰ alkoholu we krwi, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nie stosując się tym samym do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 08 października 2013 roku w sprawie sygn.akt II K 810/13 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat za popełniony cyn z art. 178a§4 kk, zaś przedmiotowego czynu dopuścił się

będąc uprzednio prawomocnie skazanym w/wym. wyrokiem za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. popełnienia czynu z art. 178a§4 kk i za czyn ten na podstawie art. 178a§4 kk, wymierzył mu karę 8(ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42§2 kk, w brzmieniu tego przepisu obowiązującym na dzień 25 lutego 2011 roku, orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) lat.

Na podstawie art. 63§1 kk, w brzmieniu tego przepisu obowiązującym do dnia 20 czerwca 2015 roku, zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawieni a wolności okres zatrzymania w sprawie od dnia 16 czerwca 2014 roku do dnia 17 czerwca 2014 roku, tj. dwa dni.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego w całości na podstawie art. 425§1 i2 kpk oraz art. 444 kpk zarzucając:

I. Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia mianowicie:

a) art. 4 oraz art. 7 kpk poprzez dokonanie przez sąd pierwszej instancji dowolnej oceny zebranego materiału dowodowego i uznanie za wiarygodne wyjaśnienia złożone przez M. F. w toku postępowania przygotowawczego vide k.17-18, podczas gdy w/w w czasie przesłuchania znajdował się jeszcze w stanie nietrzeźwości zatem przesłuchanie go w stanie po użyciu alkoholu wyłączało swobodę jego wypowiedzi, a więc wypowiedzi takie nie mogą stanowić dowodu z uwagi na sankcję przewidziana w 171§7 kpk, czego konsekwencją jest błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na treść orzeczenia, poprzez przyjęcie przez sąd pierwszej instancji za podławe wyroku stanu faktycznego niezgodnego z rzeczywistością, opartego na nieprawidłowo zebranych materiale dowodowym (wyjaśnienia oskarżonego k.17-18).

b) art.5§1 kpk w zw. z art. 6 kpk w zw. z art. 410 kpk przez wydanie wyroku skazującego w stosunku do oskarżonego M. F. mimo iż w świetle przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego brak jest jednoznacznych i nie budzących wątpliwości dowodów wskazujących na sprawstwo tego oskarżonego oraz przez odmowę przyznania wyjaśnieniom oskarżonego wiarygodności i mocy dowodowej m.in. z uwagi na fakt, iż był on w przeszłości karany za podobne przestępstwo, mimo iż wyjaśnienia oskarżonego są spójne, logiczne i pozostają w korelacji z zeznaniami świadków obrony,

c) art. 5§2 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 424§1 kpk przez rozstrzygnięcie o winie oskarżonego M. F. co do przypisanego mu czynu tylko na podstawie domniemań i błędnie wyciągniętych wnioskach oraz rozstrzygnięcie wszystkich nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, mimo iż ten konsekwentnie w całym toku postępowania nie przyznał się do popełnienia przypisanego mu czynu, a Sąd bez należytego uzasadnienia tak zajętego stanowiska oparł się na niewiarygodnych i sprzecznych e wskazaniach wiedzy i doświadczenia życiowego zeznaniach świadków W. G., D. G. i W. P., którzy od lat są skonfliktowani z oskarżonym czego potwierdzeniem są zebrane w aktach sprawy liczne dokumenty świadczące o narastającym wieloletnim konflikcie sąsiedzkiem.

Jednocześnie z daleko idącej ostrożności procesowej w oparciu o treść art. 427§1 i 2 kk na podstawie art. 438 pkt 4 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. rażąco niewspółmierność orzeczonego w pkt II wyroku środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 (sześć) lat który jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia jednak w sposób prawidłowy właściwości i warunków osobistych sprawcy, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowania po jego popełnieniu,

II. rażąco niewspółmierność orzeczonej w pkt I wyroku kary pozbawienia wolności, w wymiarze 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy trudna sytuacja rodzinna oskarżonego wskazuje, iż uzasadnionym byłoby orzeczenie kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze przy skorzystaniu z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary.

Na zasadzie art. 427§1 w zw. z art. 437§1 i 2 kpk skarżący wniósł o:

I. zmianę wyroku i uniewinnienie M. F. od popełnienia zarzucanego mu czynu,

względnie

II. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

ewentualnie

III. zmianę powyższego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego

a) kary 5 miesięcy pozbawieni a wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 5 lat,

b) środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów określonego rodzaju w ruchu lądowym, tj. samochodów osobowych do których prowadzenia wymagane jest posiadanie uprawnienia do kierowania pojazdami KAT. B na okres 3 (trzech) lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowodowy prawidłowo go ocenił, a wyprowadzone wnioski przekonująco uzasadnił.

Ocena materiału dowodowego zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Obszerny wywód, w którym sąd rejonowy poddał zgromadzone dowody ocenie pod kątem ich wiarygodności (str.5-8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k.196-198 akt sądowych) czyni zadość wspomnianym zasadom i wskazaniom.

Wnioski do których doszedł tenże sąd mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności.

Brak jest w szczególności podstaw do kwestionowania wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonego złożonych w dniu 17 czerwca 2014 r.

Twierdzenie skarżącego, jakoby oskarżony „...w czasie przesłuchania znajdował się jeszcze w stanie nietrzeźwości...” jawi się jako całkowicie dowolne, zważywszy, iż do czasu badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu do czasu przesłuchania upłynęły 24 godziny (godz.14⁵⁰,15¹⁰ – 16 czerwca 2014 r., godz. 15³⁰ 17 czerwca 2014 r.), oskarżony nie zgłaszał jakichkolwiek zastrzeżeń do przesłuchania, jego wypowiedzi są składne, klarowne, zaś własnoręczny zapisek w protokole i podpisy oskarżonego sporządzone zostały czytelnym, wyraźnym pismem (k.17v.-18 akt sądowych).

Dodać należy, że w toku kolejnych przesłuchań oskarżony nie podnosił okoliczności jakoby w czasie pierwszego przesłuchania pozostawał w stanie nietrzeźwości (k.23-24,67-68,113-113v.) wskazywał jedynie na swoje rzekome złe samopoczucie, o czym jednakże nie wspomniał przy pierwszym przesłuchaniu dodając nadto do swych wyjaśnień pisemne oświadczenie o treści: „...wyjaśnienia złożyłem dobrowolnie, jest to prawda...”.

Brak jest tym samym w ocenie sadu okręgowego podstaw do kwestionowania wspomnianych wyjaśnień jako złożonych w warunkach określonych w przepisie art. 171§7 kpk.

Wspomniane wyjaśnienia pozostają w logicznym w związku z zeznaniami świadków: W. P., W. G., D. G. oraz M. W. i P. G. na co trafnie wskazał sąd I instancji.

Wywody w których sąd rejonowy dokonał analizy tychże dowodów uznając je za wiarygodne, zasługują na pełną akceptację, podobnie jak dalsze wywody dotyczące braku podstaw do przyznania waloru wiarygodności zeznaniom B. W., G. F., P. W. i B. R..

Zarzuty apelacji sprowadzają się do polemiki z ustaleniami sadu I instancji i eksponowania okoliczności jakoby oskarżony „... konsekwentnie w całym toku postępowania nie przyznał się do popełnienia przypisanego mu czynu...”, które to twierdzenie w kontekście pierwszych wyjaśnień oskarżonego mija się z prawdą.

W podnoszonych zarzutach brak jest argumentów mogących podważyć trafność toku rozumowania sądu I instancji zaprezentowany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu czynu nie budzi zastrzeżeń.

W świetle okoliczności sprawy i dyrektyw art. 53 kk brak jest podstaw do uznania wymierzonej oskarżonemu kary za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4)kpk; podobnie ocenić należy wymiar środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Sąd okręgowy w pełni przychyła się do obszernej, wyczerpującej argumentacji na okoliczność wymiaru kary zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str.9 in fine, str.14 uzasadnienia; k. 198 in fine – k.199 akt sądowych).

W ocenie sądu odwoławczego oskarżony swym dotychczasowym zachowaniem wykazał, że stwarza realne, poważne niebezpieczeństwo dla innych uczestników ruchu drogowego, stąd niezbędne jest orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności i orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na odpowiednio długi okres czasu.

Mając na względzie powyższe sąd okręgowy orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach oparte jest na przepisie art. 624§1 kpk i art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (z uwagi na sytuację materialną oskarżonego i orzeczoną karę izolacyjną).